

Text > **JOAN JOSEP BARRERA PÉREZ** és educador social i mediador familiar. Li encanta escriure i llegir. Li agrada inventar relats irònics per passar-s'ho bé i perquè, de retruc, també s'ho passin bé els altres.

Epíleg d'una butaca

Estimats lectors, si llegiu aquesta carta vol dir que m'han desballestat i que s'ha acabat la meva existència. Si teniu interès a llegir, us explicaré la meva vida. Fa més de cent anys em van construir al prestigiós taller de fusteria i ebenisteria del mestre Álvaro de Ahumada, ubicat a Sevilla, on s'han creat les millors butaques d'Espanya. Jo soc una de les poques que queden amb vida. El nom *butaca* és un mot d'origen caribeny. A Itàlia em diuen *poltrona*. Constitueix un prodigi de la creació dels humans. Les meves dimensions són considerables, tinc uns braços on es poden recolzar els que se m'asseuen, amb un respall inclinat cap endarrere. Estic tan encoixinada que és un plaer reposar les natges a sobre meu.

Durant la meva llarga existència he vist cara a cara —més ben dit, cul a cul— les persones més influents de tot Espanya. La meva construcció va ser un encàrrec del Museu del Prado per emplenar la sala del Greco. Recordo quan hi vaig arribar. Era tan jove i impolluta! Em van situar davant del quadre titulat *El cavaller de la mà al pit*. Les altres cadires del museu se'n reien; em deien que m'havien posat davant de la pitjor obra. A mi m'agradava contemplar aquella figura hieràtica, tan negra i suggeridora.

Quan feia pocs dies que estava instal·lada, va venir a visitar el museu la reina regent, Maria Cristina, una dona gran, vestida de negre i d'aspecte agre, que semblava un papu. Es va asseure en els meus coixins i va fer un llarg uff! de plaer. De cop vaig sentir una escalfor estranya, seguida d'una pudor fètida. S'havia deixat anar dues ventositats silencioses però pudents. Vaig quedar una mica estabornida. Fins a aquell moment em pensa-

va que la reialesa no es tirava pets. Però vaig descobrir que els rics, igual que els pobres, tenen les mateixes aficions.

En la meva llarga carrera com a reposaculs he après a identificar-los ràpidament al primer contacte. Per als neòfits, us diré que hi ha sis menes de culs humans: el cul d'àmfora, l'ovalat, el de forma de ve baixa, el rectangular, l'octogonal i el rodó. Tots s'han assegut a sobre meu a contemplar el quadre del Greco. Fa tants anys que miro aquesta pintura que us en podria descriure els pigments, els traços, les puntades i les paletades.

Avui els responsables del museu han decidit retirar-me per sempre. Diuen que em jubilen, però en realitat em deixaran en un magatzem tapada amb un llençol blanc sense més companyia que la pols i els àcars. Però no estic trista; estic cansada i vella. Ja no aguanto els culs. Fa un temps que quan tinc algú assegut faig cruixir la fusta i els espanto perquè s'aixequin de cop. M'agrada molt quan tot està en silenci: és quan els personatges dels quadres parlen entre ells i expliquen coses fascinants de les seves existències i de les dels seus pintors. Puc donar fe que tots tenen un ego enorme.

Davant de la meva partida imminent i amb l'ajuda d'un uixer, he decidit escriure aquesta carta, que guardaré dins de les meves molles més íntimes per si algú la troba al final de la meva vida. Ara desitjo començar aquesta nova etapa amb assossec i calma. He sentit a dir que em col·locaran al costat d'un divan que havia estat propietat d'un psicòleg argentí conegut mundialment. Estic contenta, perquè podem xerrar. De tots és sabut que els argentins sempre parlen. A més, com ja us he dit, porto sang caribeny a les fustes.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.